

Wens

Nieuwsgierig keken zij om zich heen. Drie jongemannen in mooie bordeauxrode jasjes stonden keurend in onze loods. Een daarvan was een ex-verenigingslid. Zijn compagnons waren roeiers van zijn huidige studentenvereniging. Zij waren met hem meegekomen om zijn wortels in deze watersport te zien. Hier heb ik leren roeien en hier voel ik mij thuis, las ik in de blik van onze vroegere juniorlid.

“Mooie jasjes hebben jullie aan”, begroette ik hen nieuwsgierig en ook een beetje keurend. “Dat zijn onze wedstrijdjasjes, uniek voor onze ploeg”, sprak de trotse tweedejaars student. “Wij zijn van STV Vidar.” Het jaarlied werd nog net niet aangeheven.

Als toekomstig man van de wereld weet je dat de buitenkant de eerste indruk oplevert en die moet goed zijn. “Trekken jullie ook blik?”, vroeg ik nuchter. “Wat dacht je, daarom lopen we er ook zo kek bij.”

“Hoe is het bij jullie RV in Tilburg”, vroeg ik. “Mooie boten en een ruime loods?” “Zeker”, sprak hij, “en we hebben ook Empachers.”

“Zo’n Empacher heb ik ook laatst ontdekt op ons instructievlot”, reageerde ik met een vleug van herkenning. “Een skiff, maar die zag er wel een beetje tweederangs uit; echt lekker voor het oefenen. Verder maakt zo’n bootje wel een solide indruk.”

“Tweederangs? Wel solide? Voel je je wel lekker? Die Empachers zijn om te begeren. Daar kan je klasstijden in halen. Die glijden onder je door. Wij hebben die boten”, benadrukte hij nogmaals vol trots.

“Dat zou ik ook wel eens willen voelen, want al dat gepiep, gekraak en gehobbel in sommige van onze boten geven niet zo gauw dat gevoel van euforie”, sprak ik hoopvol. “Daar word ik heel onrustig van. We hebben net een paar nieuwe koolstofboten aangeschaft, maar die heb ik nog niet uitgeprobeerd. Die lopen vast weer een beetje beter, maar zonder hout klinken ze gauw wat hol. Mijn oor is selectief. Maar zo’n zachtgele Empacher zou ik wel eens willen leren kennen. Van de kleur al krijg ik een licht gevoel.”

“Ja, nou moet je niet denken dat een lichte gladde stijve boot altijd de beste resultaten geeft, want je moet wel goed kunnen roeien”, antwoordde de student met een veelbetekenende blik. “In zo’n boot wordt je namelijk genadeloos afgestraft als je het benodigde niveau niet hebt.”

Hij keek mij triomfantelijk aan. “Toffe vent”, hoorde ik zijn maatjes denken. “Ze moet nog veel leren deze dame; al die jaartjes ouder hebben nog niet het juiste roei-inzicht opgeleverd”. Zoveel was wel duidelijk voor deze jeugdigen.

“Toch is dat mijn wens”, hield ik vol. De aanhouder wint. “Ik wacht gewoon op Sinterklaas en dan komt het allemaal goed.”

